

MŮJ SMUTNÝ SVĚT

Petra
Karasová

Petra Karasová

MŮJ SMUTNÝ SVĚT

Kapitola 1 (říjen 2010)

„Můžeš mi laskavě říct, co tě to napadlo? Vztít si jen tak peníze na dojíždění do školy a jet za ně do Prahy? Víš, jaký jsme o tebe měli strach?“

Smutně sklápím hlavu, nemá smysl na tohle mamce něco odpovídat. Jen tiše hlesnu:

„Promiň.“

„To je všechno? Promiň?“

„Já nevím, prostě jsem jen chtěla vidět Michala, nic víc.“

„Ale stejně jsi ho neviděla nebo ano?“

Zavrtím hlavou.

„Tenhle týden budeš u nás, babička jela do Brna za kamarádkou. Ale běda ti, jestli ještě někdy provedeš takovou blbost.“

Vstávám od stolu a беру si tašku, kterou jsem včera měla s sebou v Praze. Mám v ní jen peněženku s doklady, zápisník, MP3ku a pití.

„Mami a nemohla bych si místo školy dojet k babičce pro školní věci? Vždyť bez učebnic a svých známek tam budu zbytečně.“

„Ne! Budeš si psát do zápisníku a pak si to přepíšeš do těch svých desek, učebnice si půjčíš.“

„Dobře, tak tam pojedu až odpoledne se strejdou.“

Oblékám si podzimní bundu, obouvám se a jdu do školy.

Jsem to ale husa blbá, takovejhle průser udělat. Sama nevím, co mě to popadlo, přece mi muselo být jasné, že Michala nepotkám. Ano, vím sice, ve které pražské čtvrti bydlí, ale i tak byla šance na setkání s ním nulová. No jo. V poslední době mi vůbec přijde, že dělám jen samý průsery. Že by to bylo tím novým práškem? Nevím, proč mi psychiatr nenechal ten starý. Asi mu řeknu, aby mi ho vrátil, vyhovoval mi líp. To už jsem u školy.

Celé dopoledne mi utíká pomalu, stránky v zápisníku se rychle plní mými poznámkami. Naštěstí nám na střední škole už nikdo naše poznámky z hodin nekontroluje, takže nevádí, že si je píšu teď sem a večer si je přepíšu. Od prváku si zápisky píšu na volné listy ze starých sešitů a vkládám je do fólií a ty do velkých desek. Ušetřím tak za sešity a zužitkuju volné listy těch starých. Když skončí vyučování, dojdu si na oběd a pak jdu opět k rodičům.

V půl čtvrté odjíždím s mým strejdou k babičce. Sbalím si u ní věci do školy, nějaké oblečení a kosmetiku a pak jedu autobusem domů. Cestou se už stmívá, a když dorazím k rodičům, je už úplná tma. Mamka mi po večeři připraví na přespávání postel v jídelně a já si po sprše jdu lehnout, jsem už unavená, zápisky z dnešního vyučování si přepíšu zítra. Dlouho se neklidně převaluji, než konečně usnu.

Kapitola 2

Týden u rodičů mi utekl celkem rychle. Musím říct, že z návratu babičky od kamarádky jsem měla strach, bála jsem se jejích výčitek, ale nakonec to proběhlo celkem v pohodě. Rozhodně to přijala líp než to, že jsem o prázdninách prodala mobil. Nový jsem samozřejmě nedostala, takže teď jsem bez mobilu. První týden mi to přišlo divné, ale už jsem si zvykla. Mamka mi slíbila, že když za půl roku odmaturuju na první pokus, tak mi nějaký koupí a když nebudu mít na maturitním vysvědčení žádnou trojku, tak dostanu i notebook. Maturitní otázky se proto učím už od září, kdy nám je začali postupně dávat. Jsem ráda, že nemusím maturovat z matematiky, to bych nedala. Stejně jsem zvědavá, jaká ta slavná státní maturita bude.

Jelikož se blíží komunální volby, má teď Michal na svém facebooku ohledně toho plno příspěvků. Ještě, že ten notebook zatím nemám, to bych tam asi byla pořád a na učení bych kašlala. Jeden můj spolužák má kvůli tomu, že mám Michala ráda, ze mě legraci. No jo, je to celebrita, ale proč bych ho nemohla milovat?

Cestou domů jsem se v autobuse začetla do mého oblíbeného časopisu Dívka, zaujal mě tam článek „Přijmi sama sebe“. Jo, kéž by

to šlo. Je to sice už rok, co jsem se dozvěděla svojí diagnózu, ale pořád se s tím, že mám schizoafektivní poruchu nemůžu smířit. Ano, беру sice léky, takže už nemám „slyšiny“ a nemyslím si, že mě Michal miluje, ale stejně si připadám taková... zbytečná... mám pocit, že na tomhle světě nemám žádnou roli, že jsem pro ostatní jen přítěž. Pozoruji kapky, stékající po oknech autobusu a z očí mi mimoděk ukápnou slza, kterou si rychle stírám.

Kapitola 3 (únor 2011)

Rodiče před dvěma dny odjeli na týden do lázní, a tak jsem s babičkou u nich doma, aby babička hlídala Honzíka. Jsem ráda, že aspoň týden nemusím do školy dojíždět a budu si moct trochu přispat. Dneska večer budou v televizi dávat můj oblíbený film, ta se chci dívat. Je tři čtvrtě na osm, mám ještě chvíli čas a tak si sedám do křesla v obývací místnosti a dívám se na Michalovu fotku, kterou stále nosím v zápisníku. Musím si ještě odskočit. Když se vracím, zjišťuju, že babička obývací místnost zamkla.

„Babi, prosím tě, odemkni obejvák, já se chci dívat na film, aspoň do devíti, prosím.“

„Ne, jdi spát, sice je sobota, ale Honzíka by to světlo z obývací místnosti rušilo.“

„Tak mi aspoň dovol si tam dojít pro zápisník.“

„Ne, jdi spát, jednou snad usneš bez té fotky, ne?“

Začíná být naštvaná. Babička dobře ví, že se mi v poslední době těžko usíná a že jediný, co mi pomůže usnout, je čumění na Michalovu fotku. Řeknu důrazněji:

„Pusť mě tam!“

„Už jsem řekla ne!“

„Já ale potřebuju to fotku!“ trvám si na svém

„Ne!“

Nevím proč, ale vztek ve mně narůstá čím dál tím víc. Uklidni se, o nic nejde, šeptá mi můj vlastní hlas v hlavě, ale já dělám pravý opak. Jdu do kuchyně, беру si ze šuplíku paličku na maso a začnu vši silou mlátit do plastové výplně dveří od obýváku.

„Přestaň!“

Babička se mne snaží zarazit, ale já ze sebe musím ten vztek vybit. Teprve když se ve výplni objeví díra, tak ze mě vztek náhle zcela vyprchá.

Je mi jasné, co babička teď udělá – zavolá na psychiatrii, a odvezou mě do nemocnice. Ale mě už je teď všechno jedno. Je mi fuk, že v pondělí nebudu s ostatními na natáčení maturitního videa, je mi jedno, že se budou muset dveře opravit, nic mě teď nezajímá. Asi za pět minut si pro mě opravdu sanitka přijela. Obrátím se ještě na babičku a odevzdaně řeknu:

„Babi, přijď za mnou zítra a přines mi aspoň oblečení na den, zbytek ti pak řeknu.“

Cestou mi teprve začíná docházet, co jsem to provedla. Na oddělení mi pro sichr píchli injekci na uklidnění, i když teď už jsem klidná. Sestra mě odvede na pokoj a já chvíli usínám.

Druhý den za mnou babička přišla a přinesla mi oblečení, protože mě přijímali jen v noční košili a županu.

„Moc mě to mrzí, nevím, co to do mě vjelo. Asi jak jsem ve stresu z maturity, tak jsem to prostě nějak potřebovala ventilovat,“ pláču.

„Já vím, Pavlíčko, ale neboj, dveře se spraví a nikomu se nic vážného nestalo. Asi tu teď pár týdnů budeš, ale uděláme všechno pro to, aby ses dostala co nejdřív domů.“

„Víš babi, ono to možná je i tím práškem, co mi doktor změnil na podzim, moc mi nevyhovuje.“

„Tak to řekni doktorům, určitě ti to vrátí na ten původní. Víím, že s ním jsi byla v pohodě.“

Ještě nadiktuju babičce seznam věcí, které mi má přinést, a pak se jdu obléknout.

Dny v nemocnici mi utíkají pomalu. Chodím sice na stacionář, ale i tak je to tu jednotvárné a nudné. Pravda, občas se při povídání s ostatními pacientkami zasmějeme, ale jinak už se těším, až budu zase doma. Nejhorší je, že budu muset dohánět učivo. Mamka mi sice přinesla desky s učením a jednou za týden mi nosí ofoceně poznámky jedné kamarádky ze třídy, ale i tak to budu muset dohánět. Jsem ráda, že mi aspoň změnili ten lék na původní, cítím se po něm opravdu lépe. Když je po necelých třech týdnech vizita, pan primář mi oznámí:

„Myslím, že už je váš stav stabilizovaný, zítra vás propustíme domů.“

Kapitola 4

Jelikož mě z nemocnice propustili týden před maturákem, tak se víc než na učení všichni mí spolužáci soustředí na jeho přípravu. S mamkou jsme vyzvedli šaty, které mi nechala ušít. V obchodech jsme žádné v mé velikosti nenašli a v půjčovnách to bylo stejné, takže nezbyla jiná možnost. Aspoň je mám podle svých představ, jsou z tyrkysového brokátu s podšívkou, mají krátké rukávy, pěknou aplikaci v podobě růže z látky a vzadu jako ozdobný prvek šněrovačku. Ze zbytku látky mi švadlena ušila malou večerní kabelku. Mamka mi slíbila, že mi na maturák půjčí své náušnice a náhrdelník, protože já žádné slavnostní šperky nemám.

V den D jdu nejprve ke kadeřnici, aby mě učesala. Nevím, jestli z mých polodlouhých vlasů půjde nějaký pěkný účes vytvořit. Sedím s natáčkami pod sušákem a listuji časopisem.

„Tak pojd'te, už to máte suché.“

Kadeřnice mi z vlasů vykouzlí krásný vyčesaný účes, do kterého mi vetkne malé skřípečky v barvě šatů, ty mi včera koupila mamka. Jsem nadšená, vůbec bych nečekala, že budu mít takhle krásně učesané vlasy. Zaplatím a jdu do kulturáku, kde se bude ples konat. Ještě jednou si secvičíme nástup a pak se jdeme upravovat. Vyhlížím

mamku. Ano, už je tady. Na toaletách se převléknu to šatů, vezmu si šperky, které mi mamka dala, a s její pomocí se nalíčím.

Jsem trochu nervózní. Brzy dorazila i má kamarádka Iveta a babička. Sedají si ke stolu a já jim jdu pro pití. To už nás ale volá třídní učitelka do sálu, že ples za chvíli začíná. Odnesu pití a pak se jdu s ostatními připravit na nástup. Snad ho zvládnou dobře, kvůli hospitalizaci ho nemám natrénovaný tak dobře jako ostatní. Když začne hrát hudba, má nervozita vzroste. Jen abych jim to nezkazila. Naštěstí si choreografii pamatuji dobře a nástup proběhne v pořádku.

Na řadu přichází maturitní klip. Mrzí mě, že v něm nejsem. Ale co, jsem tady na plesu a to je hlavní.

„A nyní přivítejte další maturantku, Pavlínu Královou.“

Celá roztřesená jdu po červeném koberci na šerpování. Chci to mít co nejrychleji za sebou, není mi příjemné, že se na mě všichni v sále dívají. Třídní učitelka mi dá šerpu a přeje mi hodně štěstí u maturity, od paní ředitelky dostávám růži a zastupující třídní učitelka mi předává pohár na přípitek. Uff, tak to mám za sebou. Zbytek plesu mi uteče celkem rychle. V půl druhé se vydáváme na cestu k rodičům. Jsem tak unavená, že se jen odličím, převléknu a jakmile vlezu do postele, okamžitě usínám.

Kapitola 5 (červen 2011)

„Gratuluji Ti, Pavlino, máš čtyři dvojky a jednu jedničku.“

Třídní učitelka mi předává maturitní vysvědčení. Ani se mi nechce věřit, že jsem tu maturitu zvládla a ještě ke všemu s tak dobrým výsledkem. Zbytek slavnostního předávání maturitních vysvědčení už moc nevnímám. Jedna kapitola mého života, studium, se uzavřela a přede mnou je nejistá budoucnost. Přihlášku na vysokou školu jsem si radši ani nepodávala, vím, že bych to nezvládala, jedině snad dálkové studium, ale to pro obor Bohemistika neexistuje. Ale co, vysokoškolský titul mi šťastný život nezaručí, ne?

S mamkou jsme před pár dny byli na sociálce, přiznali mi invalidní důchod druhého stupně. Nu což, zatím bydlím stále ještě u babičky, takže to stačí, ale mamka mi slíbila, že se příští rok budu stěhovat do vlastního bytu. Celých deset let mi schovávala byt, kde jsme spolu bydleli před tím, než se podruhé vdala a narodil se bráška. Mimochodem, Honzík půjde v září do první třídy. Pořád říká, že se mu po mně stýská, že by chtěl, abych bydlela s nimi. Ale já jsem ráda, za to, že jsem zpátky v Kaplici. Tohle město je můj domov a nevyměnila bych ho za žádné jiné. Ale abych se vrátila k tomu, co jsem chtěla-budu si muset najít práci. Zatím třeba ne, ale od příštího

roku mi peníze určitě stačit nebudou. Sice se z důchodu zaplatí bydlení (budu u mamky v nájmu), ale na ostatní výdaje toho moc nezbyde. Problém je, že můžu s invalidním důchodem pracovat jen omezeně, buď brigádně, nebo na částečný úvazek. Tak snad se mi podaří do ledna najít práci.

Za maturitu jsem dostala od rodičů notebook a od babičky MP3ku a zájezd do Paříže a Versailles. Pojedu s mamkou příští rok v dubnu. Už se moc těším, vždycky jsem se tam chtěla podívat. Nejlepší je, že pojedeme vlakem. Autobus není příliš pohodlný a létání se bojím. A navíc aspoň zjistím, jaké je to cestovat nočním vlakem. Jo, abych nezapomněla, mamka mi koupila taky mobil. Není to sice nejnovější model, ale mně stačí.

Krátce po maturitě jsem si taky pořídila mobilní internet. Babička tam nechtěla žádné kabely, tak jsem zvolila tohle. Sice je to dost pomalé, ale pořád lepší než nic. Dostanu se aspoň na mail a Facebook. Začala jsem taky publikovat na literárních serverech svoje básně, zatím na ně mám celkem dobré ohlasy. Uvažuji o tom, že bych zkusila napsat i nějaký příběh. Jen zatím nevím, o čem by byl. Občas taky koukám na Internetu na pracovní portály, jestli tam něco nenajdu. I na Facebooku v jedné skupině nabízejí práci, ale zatím bohužel nic na částečný úvazek nebo brigádu. No, snad se zadaří a něco se pro mě najde.

Kapitola 6 (říjen 2011)

Jsou to už čtyři měsíce, co jsem skončila školu a zatím se mi nepodařilo najít práci. Což o to, být doma je sice fajn, ale až budu bydlet sama, tak bude potřeba najít si aspoň brigádu. Ptala jsem se i ve městě v knihovně a v několika firmách na práci, vypadalo to už párkrát nadějně, dokud nezjistili, že potřebuji zkrácený úvazek kvůli důchodu. Nechápu to, vždyť by z toho měli výhody, že zaměstnávají člověka s invalidním důchodem. No, asi jim holt vadí, že můžu být v práci na maximálně 5 hodin. Tak mi zbývá snad jen ta brigáda.

„Pavlíčko, došla bys mi na poštu? Potřebuju koupit dvě známky.“

„Ano babičko, dojdu tam.“

Dostanu od babičky drobné a jdu do města. Když vcházím do budovy pošty, vidím, že mají na dveřích inzerát, hledají někoho na roznášku novin. To by nebylo špatné, je to brigáda a platí taky docela slušně. No, sice bych musela dřív vstávat, ale to nějak zvládnou. Zkusím se na to zeptat.

„Dobrý den, dvě známky na dopis prosím.“

„Ano, tady jsou.“

Zaplatím a zeptám se:

„Ještě někoho hledáte na ten roznos novin?“

„Ano, počkejte, zavolám vám mou nadřízenou, jděte támhle ke dveřím.“

Jdu, kam mi paní za přepážkou ukázala. Za chvíli ze dveří vychází vedoucí pošty.

„Dobrý den, vy se zajímáte o tu brigádu na roznos novin?“

„Ano, mám o ni zájem.“

„Vy jste studentka?“

„Ne, mám invalidní důchod a hledám nějaký přivýdělek.“

„Takže čas máte?“

„Ano, to mám, nevdí mi vstávat dřív.“

„Dobře, dejte mi na sebe telefon, já vám dám do zítřka vědět.“

Nadiktuji vedoucí svůj mobil a pak se rozloučíme. Kéž by to vyšlo!

„Tady máš ty známky babi. Jo a možná budu mít brigádu, na poště hledali někoho na roznos novin.“

„To by bylo skvělé, Pavlíno.“

„Jo, to by bylo, říkala vedoucí, že se mi do zítřka ozve na mobil.“

„Tak snad to vyjde.“

Ale bohužel to nevyšlo. Ano, vedoucí mi sice zavolala, ale oznámila mi, že nakonec vybrali jiného kandidáta. Ach jo. Shodou okolností jsem šla týden nato okolo pošty a inzerát byl na dveřích pořád. Takže za to zase určitě mohl ten můj důchod. Já se na to asi vykašlu a začnu fakt psát nějaké příběhy. No jo, ale kdo by mi je zase vydal? Zkusím se podívat na internetu po nějakém nakladatelství. Mám v hlavě nápad na jeden historický milostný příběh, mohl by se jmenovat třeba Zakázaná láska.

Hned to odpoledne jsem si sedla k notebooku a začala psát příběh o lásce mladičké Petronely a Miroslava. Ano, nezapírám, že při psaní tohoto příběhu si jako hlavní hrdiny představuji sebe a Michala. Až to budu mít dopsané, podívám se po nějakém vydavatelství, třeba i e-knih. Zkusím to zatím dát na literární servery a uvidím, jaké na ten příběh budou ohlasy.